

ΣΤΙΓΜΑΙ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑΙ

Ἵπὸ τὸ πρῶτον φύσημα τοῦ κρούου φθινοπώρου
Φθίνουσι τὰ φύλλα καὶ ὠχρὰ φυλλοροοῦν τὰ ἄνθη,
Λάμπει στιγμαίως φωτεινὴ γραμμὴ τοῦ μετεώρου
παντοῦ ἑμίχλη καὶ σιγή, τὸ σύμπαν ἑμαράνθη,
Ἡ τελευταία τῶν πτηνῶν ἐκπνέει μελωδία
καὶ βαθμηδὸν ἐξέλιπεν ἡ τόση ἁρμονία !

Ἵλλ' ἄν τοῦ πρῶην κάλλους τῆς ἡ φύσις ἐγυμνώθη
καὶ ἔχασε τοῦ ἔαρος τὴν τόσην ἁρμονία
Ἵναπτεροῦντ' εὐέλπιδες οἱ μυστικοὶ τῆς πόθοι
ἽΟτι θὰ ἴδῃ τὴν χαρὰν, τὴν πρώτην τῆς εὐδίας,
ἽΕνῶ ἐγὼ ἀπόβλητος τῆς ἀμειλίχτου μοίρας
Θρηῶν τὸ ἔαρ μου πικρῶς μὲ Ἵσταυρωμένας χεῖρας !

Θρηῶν τὸ ἔαρ μου πικρῶς, διότι ἄνθη μόνον
Ἵβλάστησαν τὰ ἔτη μου, καὶ πρὶν καρποφορήσουσι
Εἰς ἀμισθήν τῶν τόσων μου πολυειδῶν ἀγῶνων
Στιγμαίως, ὡς ἀναλαμπή, ἐπέπρωτο νὰ δύσουσι,
Νὰ γείνουσι τέφρα καὶ σποδός, καὶ μέσῳ ἐρείπιων,
ἽὩς φάσμα νὰ διέρχωμαι τὸν θλιβερόν μου βίον !

Καὶ ὅμως, ὑπὸ τὴν σποδὸν ὑπῆρχε κεκρυμμένος
Σπινθὴρ τοιοῦτος, περὶ' οὐ ἄς ἑμίλῃσουσι ἄλλοι
ἽἌλλὰ καὶ οὗτος ὡς ἐγὼ ἐσθέσθη πεπρωμένος
Καὶ ἔγεινε διὰ παντὸς στόνων πικρῶν αἰθάλη.—
Δὲν ἔπρεπε οἱ δυστυχεῖς νὰ ἔχωμεν καρδίαν,
Νὰ εἴμεθα ἀναίσθητοι, ὡς ὑπὸ πλάκα κρύαν.—

Πρὸς τί ἄν ἔλαμψεν ἄκτις εὐδαίμονος ἐλπίδος
Εἰς τῆς ζωῆς μου τὸ κενόν, εἰς νύκτα φθινοπώρου ;
ἽἮτο τεμάχιον σαθρᾶς πρὸς ναυαγὸν σανίδος,
Ἵδρόσου σταγῶν εἰς λάρυγγα διψῶντος ὀδοιπόρου,
ἽἮτο τῆς Κίρκης εὐνοία, τῆς μοίρας εἰρωνεία,
Μάγου Ζεφύρου, ἐπώδός, Σειρήνων ἁρμονία !

ἽἮτον ἡ κύκνειος ὠδὴ τῶν τόσων μου ἐρώτων,
ἽἩ τελευταία ἔμπνευσις, τὸ ὕστατόν μου ἄσμα.—
Πλὴν καὶ τὸ μέλλον ; ἄποψις ὄνειρων ἀλλοκότων
μ' ἀκολουθεῖ ἀπέλπιδα, ὡς τῆς Μεδούσης φάσμα.—
ἽἮπτω μακρὰν τὸ τόξον μου, τὴν βάρβιτόν μου θραύω,
Καὶ τ' ἄσμα εἰς τὰ χεῖλη μου ἡμιτελὲς τὸ παύω !